

Na haar studie communicatiewetenschap wil Amanda werkervaring opdoen en reizen. Ze vertrekt naar Maleisië om stage te lopen op de communicatieafdeling van een non-profit organisatie. Natuurlijk loopt alles anders dan ze had verwacht....

In het ziekenhuis

Iedereen staart. Met mijn 1.80 meter, betraande ogen en een infuusnaald die uit mijn arm bungelt, ben ik blijkbaar een unieke verschijning in het Singapore General Hospital. Pas drie dagen weg uit Nederland en ik beland in een ziekenhuis. Hoe krijg ik het voor elkaar. Het begon allemaal met een dagje shoppen in Singapore met MeiMei en Ying...

Ik heb nauwelijks geslapen. Ik ben moe, chagrijnig en ik heb hoofdpijn en opvliegers. Er is maar één manier om uit zo'n dip te komen... shoppen! En laat Singapore nou net een waar Mekka voor de winkelfanaat zijn; de stad is bezaaid met tientallen *shoppingmalls* en alle grote merken zijn hier vertegenwoordigd. De *malls* hebben allemaal airco, dus de 39 graden en de hoge luchtvochtigheidsgraad van de stad deren je niet tijdens het shoppen. Ik spreek voor later op de dag af met MeiMei en Ying, want het is tijd om even wat *quality time* door te brengen met mijn grote vriendin Cornelia. Cornelia Creditcard om precies te zijn. Zij heeft mij bijgestaan tijdens moeilijke tijden (bijvoorbeeld die keer dat ik als au pair in de VS ging werken en er toen achterkwam dat ik een hekel heb aan kinderen) en ook nu ben ik blij dat ik haar weer aan mijn zijde heb. Wat word ik toch altijd gelukkig van geld uitgeven! Het enige nadeel van Singapore zijn de maatjes. Veel kleding is gericht op de Aziatische vrouw en die is nu eenmaal een stuk kleiner en dunner dan ik, dus ik pas bijna niets. Gelukkig vind ik een rokje, de rits gaat niet dicht, maar dat lost een veiligheidspeld wel op (Ik love mijn travelnaaisetje!).

Tijdens mijn *shopping spree* passeer ik een ziekenhuis. Ik ga even naar binnen, want ik heb een paar vreemde bulten op mijn onderbenen. Niet heel erg, maar zeker niet flatteus op mijn melkwitte benen die onwennig onder mijn zomerjurkje uitsteken. Een paar uit de hand gelopen muggen- of vlooiënbeten, denk ik zelf. Hopelijk kan de dokter me een zalfje geven en dan kan ik mijn benen weer showen. Maar het blijkt niet zo simpel: de dokter neemt mijn temperatuur op en ik blij koorts te hebben. Zelf heb ik dit niet in de gaten gehad, ik dacht dat ik me zo belabberd voelde door de jetlag en dat ik nog moest wennen aan de hitte. Om er zeker van te zijn dat ik geen enge tropische ziekte heb, wil de dokter wat onderzoeken laten uitvoeren. Ik moet een paar dagen blijven. Onverwachts, maar aan de andere kant: relaxt, een nachtje in een schoon ziekenhuis. Ik heb het al helemaal gehad met mijn ranzige slaappleats. Ik wil een bed voor mijzelf en een schone badkamer. Maar voor ik kan inchecken, moet ik wachten op de fax van mijn reisverzekeraar (wie denkt er ook aan om papieren mee te nemen als je een dagje gaat shoppen?).

Na al meer dan vier uur te wachten op die stomme fax, verga ik van de honger. Mijn creditcard doet het niet door een technische storing; ik stop mijn laatste Singapore dollar in een snoepautomaat, maar die stomme *Oreo-cookies* blijven vastzitten. Ik heb al bijna een week niet meer fatsoenlijk geslapen, mijn mobiel doet het niet en ik heb al drie dagen niet fatsoenlijk gedoucht. Ik ben blut, moe, hongerig en voel me onfris. En daar wordt een mens emotioneel van.

Ik vraag aan de baliejuffrouw of ik héééél even naar *the Netherlands*, naar mijn ouders mag bellen. Dat mag niet van haar, dus ik wil het nummer voor collect-bellen weten, of iemand dat even voor me wil uitzoeken. Dat wil men niet. Ik zie het allemaal niet meer zitten, dus ik barst in tranen uit en vraag of iemand *please please please* even het collect-bellen nummer voor me kan achterhalen. En met tranen uitbarsten bedoel ik echt hardcore huilen, met van die halen en dat schokkerige ademhalen. Ik kijk om me heen op zoek naar emotionele ondersteuning en zie twee jongens staan die er heel Europees uitzien. Ik zie het niet echt duidelijk door mijn tranenwaas, maar ze lijken knap. Dus ik probeer mezelf weer onder controle te krijgen, mijn tranen te bedwingen en zo charmant mogelijk te lachen (voorzover dat mogelijk is, als je tegelijkertijd je loopneus onder controle probeert te houden). Ik ga zitten in de wachtkamer, haal nog een keer mijn neus op en opeens zitten de twee jongens naast me.